

Sygn. akt IV CSK 483/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko S. K. i M. Spółce Akcyjnej w W.
o nakazanie i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 18 marca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 marca 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] uwzględnivszy częściowo apelację powoda J. K. podwyższył do kwoty 100 tysięcy zł. zasądzone na jego rzecz solidarnie od S. K. i „M.” S.A. w W. zadośćuczynienie z tytułu naruszenia dóbr osobistych, a apelację pozwanych oddalił.

W skardze kasacyjnej pozwani uzasadnili wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych oraz oczywistą zasadnością skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W wypadku powołania się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. konieczne jest precyzyjne sformułowanie konkretnego problemu prawnego i powołanie przepisów, na tle których powstało, zaprezentowanie argumentacji przekonującej o istnieniu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w rozwiązaniu tego zagadnienia oraz wskazanie, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Skarżący nie sformułowali zagadnień prawnych we wskazanym rozumieniu.

Pytanie, czy przyznane powodowi od pozwanych zadośćuczynienie w okolicznościach sprawy „nie jest zobowiązaniem zbyt wygórowanym i nieadekwatnym do sposobu naruszenia” nie jest zagadnieniem o charakterze abstrakcyjnym ani nie nasuwa poważnych wątpliwości prawnych, a ponadto odnosi się do specyficznych okoliczności sprawy i w istocie zmierza do rozstrzygnięcia o zasadności jednego z zarzutów skargi. Oczywisty jest brak podstaw do, postulowanego przez skarżących, określenia przez Sąd Najwyższy „ram kwotowych zadośćuczynienia, jakie powinno być zasądzone za naruszenie dóbr osobistych”.

Nie wymaga obecnie rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy kwestia odpowiedzialności dziennikarza za naruszenie dóbr osobistych spowodowane opublikowaniem informacji, które okazały się nieprawdziwe. Po pierwsze, w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego, nie budzi już wątpliwości, że takie materiały prasowe nie zawsze powodują odpowiedzialność dziennikarza (wydawcy), a po drugie, stanowiska takiego, korzystnego dla pozwanych, Sąd Apelacyjny nie zakwestionował. U podstaw zaskarżonego wyroku leżało stwierdzenie niewykazania przez pozwanych przesłanek wyłączających bezprawność naruszenia, czyli działania w obronie społecznie uzasadnionego interesu oraz zachowania szczególnej staranności przy zbieraniu i publikowaniu materiału prasowego. Odmierna autoocena tych okoliczności przez pozwanych nie ma znaczenia z punktu widzenia istnienia zagadnienia prawnego jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku opartego na twierdzeniu o oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymaga powołania argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia i podstaw skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 14 stycznia 2014 r., IV CSK 428/13, niepubl.). W żadnym stopniu nie odpowiada tym warunkom w powtórzenie w radykalnie skrótowym ujęciu kilku zarzutów skargi, do czego ogranicza się uzasadnienie wniosku powołujące się na te przyczynę.

Nie stwierdziwszy okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej pozwanych do rozpoznania, Sąd Najwyższy przyjęcia jej odmówił (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego został oddalony, bowiem odpowiedź na skargę, pierwotnie skutecznie zwrócona, została ponownie złożona już po terminie określonym w art. 398⁷ § 1 zd. 1 k.p.c., a zatem bezskutecznie (art. 167 k.p.c.).

aw

jw